

Intro

เสียดำ ทางเกลยหายหมากรุก และรอรเง้าครือคส์

เรื่องมันเริ่มตอนที่บริษัทของ ‘แคน’ ทำ MOU¹ กับมหาวิทยาลัยในต่างประเทศ จึงมีทุนสำหรับศึกษาต่อปริญญาโทในสาขาวิศวกรรมเครื่องกล แต่หลังจากเรียนจบต้องกลับมาทำงานให้ทุนสามปี หากเรียนไม่จบหรือลาออกจากงานก่อนจะต้องจ่ายค่าปรับเป็นจำนวนเงินที่แพงกว่าค่าเรียนเป็นเท่าตัว

ในภาวะที่เศรษฐกิจถดถอยไม่มีใครอยากออกจากงาน แผนกที่แคนทำงานอยู่มีวิศวกรทั้งหมดสิบห้าคน แต่งานไปแล้วสิบสี่คนที่ ๆ น้อง ๆ แต่ละคนมีภาวะจ่ายอมต่าง ๆ ในชีวิตจึงไม่สะดวกที่จะไปเรียนต่อ เป้าหมายของการหาผู้มารับทุนอันยิ่งใหญ่นี้เลยตกมาที่หนุ่มโสดที่เหลือรอดมาให้โลกเจ็บใจเล่นเพียงคนเดียว...

¹ MOU ย่อมาจากคำว่า Memorandum of Understanding แปลว่าบันทึกความเข้าใจ ในที่นี้คือบริษัทของแคนทำบันทึกระหว่างมหาวิทยาลัยในออสเตรเลียสำหรับทุนการศึกษา

การได้ไปเรียนต่อต่างประเทศเป็นความฝันของใครหลายคน แต่สำหรับแคนแล้วเขามั่นอกจะถูกละหุกไปหน่อย เพราะตัวเขาก็เพิ่งเริ่มตั้งตัวได้ รถอีโคคาร์ที่เพิ่งถอยมาใหม่เพื่อใช้บุกป่าฝ่าดงใน กรุงเทพมหานครยังผ่อนได้ไม่ถึงปีด้วยซ้ำ

“ก็แม่บอกแล้วว่าไม่ให้ซื้อรถ” แม่กอดดมองลูกชายอายุยี่สิบห้าที่อยู่ๆ ก็มาบอกว่าจะไปเรียนต่อปริญญาโทที่ต่างประเทศ เพราะได้ทุน สำหรับชนชั้นกลางอย่างพวกเขาแล้วจะว่าดีใจก็ใช่ว่ากังวลก็ไม่เชิง

“ก็บีทีเอสมันเที่ยวละหกสิบ ค่าส่วนต่างสถานีสิบห้าบาท ผมเสียค่ารถไปทำงานวันละร้อยห้าสิบบาทนะแม่ เดือนหนึ่งจ่ายไปเกือบห้าพันรวมค่ามอไซค์วิน” เพราะแบบนั้นเขาจึงต้องซื้อรถ อยู่น้อยเวลาไปไหนมาไหนก็สะดวกขึ้น

“ก็แคนไม่นั่งรถเมล์ไง”

“แม่อันรู้ว่านั่งวันนี้ถึงชาติหน้า ดีไม่ดีไม่ถึง”

“แล้วจะเอาไปไหน”

“ผ่อนต่อให้หน่อย จะไปเรียนต่อครับ” พ่อหนุ่มตัวโตขยี้หัวตัวเองไปมา มันมาถึงขนาดนี้แล้วก็เหลือทางเดียว

“ไอ้แคน แกจะสามสิบแล้ว!” แม่บ่นเพราะเจ้าลูกชายไม่คิดจะบอกก่อนตัดสินใจไป รู้ตัวอีกทีวีซ่าก็ผ่านแล้ว

“เพิ่งยี่สิบห้านะแม่ แล้วรถก็เพิ่งซื้อ แพนก็ยังไม่มีย” แคนยิ้มแหง นิ่งจ้องรอให้แม่บ่นต่อ แต่มีคนมาช่วยไว้ทัน

“ถ้าไม่เรื่องมากก็มีเมียไปแล้วมั้งคะ” คิมเดินลงมาจากบ้านพอดี เห็นแม่กำลังสวดพี่ชายอยู่เลยนึกสงสาร

“สเปกเสียแถมไม่ธรรมดา หลงตัวเองไป คิดว่าหล่อเท่มีเด็กผู้ชายมาติดตริ่ม”

“พอแล้วว” แคนยกมือไหว้ปลกๆ ตอนนี่กำลังเครียดเรื่องรถ มนุษย์แม่อย่าเพิ่งบ่นลามไปเรื่องอื่นเลย

“เดี๋ยวหนูผ่อนน้องเต่าแทนก็ได้ แต่กลับมาโอนเป็นชื่อหนูด้วย” คิมอาสารับภาระต่อให้เอง แม้จะเรียนจบแล้วและเพิ่งได้เข้าทำงาน แต่พอเห็นว่าพี่ชายจะไปมีอนาคตที่ดีเพื่อพาเธอไปทำงานต่างประเทศได้บ้างถึงได้ยอมช่วยให้พี่ชายติดหนี้บุญคุณไว้

“ดีมากไอน้องรัก” ผู้ชายวัยยี่สิบห้า สูงร้อยแปดสิบห้า มิกกล้ามใหญ่เท่าหัวน้องสาว ตอนนี้นั่งไหว่น้องผู้มีพระคุณอย่างล้นพ้น

ด้วยเหตุ นั้น เมื่อไม่เหลือภาระอะไรติดค้างแล้วแคนผู้ เคยออกจากบ้านไปไกลสุดแค่หัวหินก็บินมาลงที่ซีกโลกใต้อย่างรัฐควีนส์แลนด์ ประเทศออสเตรเลีย ในยามแปดโมงเช้าที่แดดสดใส อากาศที่นี้ดีเหมือนเปิดแอร์ตลอดเวลา ไม่มีมลภาวะทางอากาศ บ้านเมืองสะอาดสะอาด ทุกอย่างดูเหมือนจะดี ติดอย่างเดียวที่เขาโหมซิก...รู้สึกคิดถึงบ้าน คิดถึงเพื่อน ทั้ง ๆ ที่ปกติไม่เคยคิดถึง

ภาษาอังกฤษที่แคนคิดว่าตนเองทำได้ดีเยี่ยมตอนอยู่ที่ไทย ไม่เพียงพอกับการเรียนต่อ เขาจึงจำเป็นต้องเข้าโรงเรียนภาษาของมหาวิทยาลัยเพื่อปรับพื้นฐานก่อนครึ่งปีก่อนสอบวัดระดับ หากผ่านแล้วถึงจะได้เรียนมหาวิทยาลัย ซึ่งก็อยู่ในแผนตั้งแต่แรก ที่เคยพูดไฟแลบตอนอยู่ที่ไทย พอมาอยู่ที่นี้กลับฟังสำเนียงฝรั่งไม่ค่อยจะรู้เรื่อง ต้องปรับหูอีกนานทีเดียว

เพื่อน ๆ ที่เรียนด้วยกันนั้นมีตั้งแต่เด็กนักเรียนมาเรียนซัมเมอร์ คนที่มาเรียนภาษาเฉย ๆ คนที่มาเพื่อเรียนต่อปริญญาตรีหรือปริญญาโท เตรียมทำวิชาคู่แต่งงาน และคนที่มาเรียนเพื่อสอบเอาสัญชาติออสเตรเลีย ท่ามกลางความวุ่นวายในห้องเรียน ทุกคน

ก็ดูเป็นมิตรดี คบง่าย คงเพราะเหงาที่ต้องจากบ้านเกิดเมืองนอน มาเช่นกัน

“เคนไปกินข้าวในเมืองด้วยกันไหม” กลุ่มสาวญี่ปุ่นและสาวจีนชวนผู้ชายที่นั่งอยู่คนเดียวไปด้วยกัน พอมาอยู่เมืองฝรั่งจากชื่อแคนก็ได้ชื่อใหม่เป็นเคน ดูเท่ไม่หยอก

“ไปครับ” เขาตอบรับง่าย ๆ เพราะไม่มีตัวเลือกอื่น หากไม่ไปกับเพื่อนร่วมห้องที่น่าจะอายุน้อยกว่าเขาเป็นสิบปีคงเหลือแต่กลับไปนอนเหงาที่ห้องเช่าแล้ว

“เคนกินข้าวแล้วไปไหนต่อ” หนึ่งในนั้นถาม

“ก็กลับบ้าน...” แคนผู้ที่สองสัปดาหฺ์ที่แล้วยังทำงานยุ่งอยู่ที่ไทยตอบง่าย ๆ เอาเข้าจริงเขาก็ไม่เข้าใจว่ามาทำอะไรตรงนี้ เหมือนจะปรับตัวไม่ได้เสียอย่างนั้น

“จั้นไปกินข้าวกัน” หนึ่งในนั้นว่าพลางชวนกันเดินเข้ามาในเมือง อาจเพราะตัวเมืองเล็กมาก ทุกอย่างเลยกระจุกอยู่รวมกัน พวกเขาเลือกร้านที่มีเบียร์สดกับไก่ทอดเป็นสถานที่นั่งทำความรู้จักกันเพิ่มเติมนอกเหนือจากในห้องเรียน

“เคนไม่ทำงานพาร์ตไทม์หรือ”

“ไม่ได้ทำ ก็น่าสนใจแต่ไม่รู้จะทำอะไร”

“ร้านอาหารไทยไง ได้ยินว่าคนไทยหางานง่ายมาก”

“ทำก็ดีนะ ได้ภาษาเร็ว ได้เงินด้วย ไม่เหงาด้วย”

แคนผู้ที่ต้องเขียนรายงานส่งบริษัททุกวันนั่งเหม่อเพราะยังมีเงิน ๆ และยอมรับว่าเหงาจริง ๆ

“หรือไม่ก็กวัดไทยไหม ได้ยินว่าเงินดีมาก”

ชายไทยตัวโตหัวเราะ “ไม่รู้จะตอบอะไร อีกเหตุผลหนึ่งก็เพราะพูดไม่ทันสาว ๆ ด้วย

เบียร์สดเหยือกใหญ่ถูกยกมาเสิร์ฟตอนเที่ยง ดูเหมือนจะเป็นเรื่องปกติในเมืองนี้ที่คนดื่มเบียร์ตั้งแต่เช้าและห้างสรรพสินค้าก็ปิดตอนห้าโมงเย็น ส่วนคนที่เคยชินกับการใช้ชีวิตกลางคืนมากกว่ารู้สึกแปลก ๆ แม้จะผ่านมาได้สองสัปดาห์แล้วก็ตาม

เพื่อนใหม่ในต่างแดนนั่งคุยและดื่มไปพลาง ๆ พอถึงบ่ายสองก็ต้องแยกย้ายกันเพราะทุกคนต้องกลับไปทำงานพิเศษต่อ ส่วนแคนก็เดินกลับสถานีรถไฟคนเดียวเหงา ๆ ที่นี้เพื่อนกินหาง่าย แต่เพื่อนจริง ๆ ในแผ่นดินใหม่ยังไม่มี

แคนถอนหายใจยาว เบื่อตัวเองที่อายุจะเลยเบญจเพสแล้ว แต่ยังทำตัวเหมือนเด็ก ๆ เขาเดินเข้ามาในรถไฟแล้วตบแก้มเตือนสติตัวเองว่าเขามาที่นี่เพื่อเรียนต่อ มีภารกิจที่จะต้องสะสางให้เสร็จภายในสองปีครึ่ง เพราะฉะนั้นจะต้องตั้งใจเรียน เรื่องรksomองอย่างความเหงาและเรื่องรักต้องพักไว้ก่อน การเรียนให้จบและกลับไปใช้ทุนสำคัญที่สุด!

“โอ น่ารักจังวะ...” คนที่เมื่อครู่ดูเหมือนจะมีสติพิมพ์ออกมาเมื่อเห็นใครบางคนบนรถไฟ

ใครคนนั้นสวมเสื้อสีดำกับกางเกงลายตารางขาวดำและรองเท้าครีคอสส์สีดำ ยืนพิงอยู่ข้างประตูทางออกของรถไฟ ท่าทางสบาย ๆ แต่ดูท่าไม่หยอก ผมยาวประป่าถูกรวบไว้หลวม ๆ ได้หมวกแก๊ปสีดำแขนขาวที่โผล่พ้นเสื้อตัวนั้นออกมามีรอยสักอยู่ประปราย แต่ดูไม่แปลกตาอะไรเพราะคนที่นั่นสักแทบทุกคน

เขาเผลอสบตากลมโตวูบหนึ่ง ก่อนใครคนนั้นจะลงที่สถานีหนึ่งไม่ไกลจากตัวเมือง อันที่จริงมันยังไม่ถึงสถานีบ้านแคน แต่อาจจะเพราะเบียร์สดที่เพิ่งดื่มมา เขาถึงลงรถไฟตามไปเสียอย่างนั้น...

“อ้าว...” แคนผู้มันกับชีวิตเดินเกาหัวเพราะตะะบัตร์ออกมา

แล้วหาทางกลับไม่เจอ เขาไม่ได้ตั้งใจเดินตามคนข้างหน้า แต่ว่ามีทางเดียวให้เดินต่อ และยิ่งมองร่างเล็กตรงหน้าก็ยิ่งมีข้อสันนิษฐานมากมาย อย่างเช่นว่าคนตัวเล็กกว่าน่าจะเป็นคนไทยหรือเปล่า... เพราะสะพานยามลลายข้าง

ใครคนนั้นที่ตัวสูงแค่คางของแคนเดินไปร้องเพลงไปด้วย อารมณ์สุนทรีย์ จนมาหยุดอยู่ที่หน้าประตูไม้โอโถงซึ่งเป็นร้านอะไรสักอย่างติดกับสถานี

“เอ๊ะ...” คนที่เพิ่งถอดหูฟังหันมามองชายตัวสูงข้างหลัง ก่อนจะไปทักปายซึ่งบอกว่าร้านอาหาร ‘Yes! Thai’ เปิดห้าโมงเย็น และนี่เพิ่งจะปายสี่โมง

“เอ๊ะ...” คนที่เพิ่งตีหมวกก็งตาม เพราะกำลังคิดว่าจะหาห้องน้ำเข้าก่อนกลับไปขึ้นรถไฟ ทว่ากลับมาหยุดยืนอยู่หน้าร้านอะไรสักอย่างตามคนตรงหน้าเสียแล้ว

แต่หลังจากความงั้น อยู่ ๆ คนตัวเล็กกว่าก็เอียงคอมองพร้อมกับทำตาโตเหมือนดีใจมากมาย

“มาสมัครงานเหรอครับ” ชายน่ารักถามขึ้นเป็นภาษาไทยก่อนจะเปิดประตูผลัวะเข้าไป แม้ว่าร้านจะอยู่ในช่วงพักครึ่งวันอยู่ก็ตาม

“พี่ปุย มีคนมาสมัครงานแล้ววว” คนตัวเล็กที่แคนเดินตามตะโกนเสียงดังอย่างตื่นเต้นเพราะช่วงนี้คนงานขาดแคลนจริง ๆ

“ว้าย พระพุทธเจ้าช่วย มากรรอกใบสมัครงานเลยค่า” ผู้จัดการร้านเดินลงมาจกชั้นลอยแล้วกวักมือเรียก แคเห็นรูปร่างหน้าตาที่ประทับใจ เพราะใหญ่โตแบบนี้คงแบกกระสอบข้าวและถุงขยะได้ดีทีเดียว

“หือ...” แคนชี้เข้าหาตัวเอง ก่อนจะถูกคนตัวเล็กดึงแขนให้เดินตามเข้าไปข้างใน

“ทำอะไรได้บ้างคะ องเทร² ได้ไหม แต่หน่วยก้านดินน่าจะผัด
ได้”

“คือ... ผมยังไม่เคยทำ” เพราะฉะนั้นไอ้ที่ว่ามาเขาไม่รู้เรื่อง
ทั้งนั้น ปกติโบกะเพรา โบโหระพา หรือใบแมงลักยังแยกไม่ออกเลย

“งั้นก็เริ่มจากคิดเซนแฮนด์³ เนอะ เริ่มงานได้เมื่อไหร่ ร้านเรา
ว่างชิพต์⁴ เย็นวันศุกร์กับเสาร์”

ท่าทางดีใจของคนที่ถูกโบสมัครมาทำให้แคนไม่รู้จะต้องตอบ
ยังไง ปกติเขาก็ปฏิเสธคนไม่เก่งอยู่แล้ว แต่วันศุกร์... ก็คือวันนี้

“ผม...เอ่อ...” คนที่หัวซ้ากว่าปกติเพราะชดเบียร์ไปเยอะ
ยังคงทำตัวไม่ถูก

“วีซ่าอะไรเรา”

“วีซ่านักเรียนครับ”

“ก็ปี”

“สองปีครึ่งครับ”

“โอเค รับเลย ร้านเราจ่ายเต็มไม่เอาเบรียบ ทำได้สูงสุดยี่สิบ
ชั่วโมงเนอะ กรอกข้อมูลแล้วตามเซฟไมก็เข้าครัวเลยนะคะ”

แคนถึงกับต้องเอียงคอมอง เซฟไมก็นิ่งไครนะ...

“เอาชุดมาเปล่า เดี่ยวก็หาให้”

เซฟไมก็ก็คือคนน่ารักที่เขาเดินตามมานั่นเอง...

“ไม่มีอะไรมาเลยครับ” จากที่คิดว่าจะปฏิเสธแล้วเดินออกจาก

² ที่ออสเตรเลียใช้เรียกอาหารเรียกน้ำย่อย

³ พนักงานในครัว ช่วยเติมของ เติริมของ บ้างก็ล้างจาน ทำทุกอย่างตามที่พ่อครัว
สั่ง

⁴ กะเช้างาน แบ่งเป็นเช้าและเย็น

ร้านไปก็ไม่ได้ทำ เพราะคิดอีกทีทำงานก็ได้เงินใช้เพิ่มด้วย อะไรจะ
ดีขนาดนี้

“ใส่ชุดก็ก่อนก็ได้ มีในห้องเก็บของ ก็ชอบใส่โคร่งๆ อยู่แล้ว”
น้องไมก็ยิ้มน่ารัก พอถอดหมวกแล้วเห็นตากลม จมูกรับกับปาก
อ๋อ... แล้วคนมองจะวูบ

“คุณชื่ออะไรนะ”

“แคนครับ พี่ชื่อแคน”

“งั้นก็เรียกพี่แคนนะ” ไมก็ผู้พูดไทยติดสำเนียงฝรั่งหน่อยๆ
เอียงคอยิ้มหวาน ทำเอาว่าที่นักศึกษาปริญญาโทตาหวานยิ้มตาม
เอวาระ...ทำงานพิเศษเพื่อได้แฟนกลับบ้านไปให้แม่ด้วย!

ตอนบ่ายสี่โมงกว่าๆ น้องไมก็คนน่ารักก็สอนงานเนิบๆ

จนคนถูกสอนมองลึกลึ้มสวยจนหลง แต่พอห้าโมงเย็น ร้านที่เคย
เงียบสงบก็เริ่มคลาคล่ำไปด้วยผู้คนทั้งในครัว หน้าร้าน และที่บาร์
มากกว่าสิบห้าชีวิต ทุกคนต้องเร่งมือเพื่อเตรียมตัวตั้งรับกับพายุ
ลูกใหญ่ที่แคนไม่เคยมีประสบการณ์

“พี่อายุเท่าไรอะ หนูชื่อพลอย อายุสิบแปด” หนึ่งในนั้นถาม
คนมาใหม่ตามประสาคนอยู่มาก่อน

“ยี่สิบห้า”

“อูย เด็กกว่าเซฟอีก” พลอยนึกว่าผู้ชายคนนี้จะแก่ที่สุดในครัว
แต่กลับไม่ใช่

“ไอ้พลอยเต็มของ ลูกค้าเริ่มมาแล้ว!” ตอนนี้น้องไมก็แสน
น่ารักของแคนแปลงร่างเป็นเซฟไมก็เต็มตัวแล้ว...

“เยสเซฟ!”

“พวกมึงก็ลงสเตชันตัวเองได้แล้ว ทำไมต้องให้กูบอก มัน

หน้าที่พวกมึง!”

“เฮลเซฟ!”

คนที่ได้ทำงานแบบง ๆ กลืนน้ำลายอีกใหญ่ตอนเห็นทุกคน
วิ่งวุ่น ในหัวมีแต่คำว่าฉิบหายแล้ว...

“แคน!”

“เยดเซฟ!”

เสียงหัวเราะครืนดังขึ้นตอนที่แคนขานรับ

“นี่เรียนภาษามาจากโรงเรียนไหนวะ” เซฟไม่ก็ขมวดคิ้วแน่น
แล้วยกทัพพีที่กำลังคนมันขึ้นชี้ไปด้านหลัง พอรู้ว่าอายุน้อยกว่า
ก็จิกเรียกแบบที่ว่าความน่ารักเมื่อคราแรกหายไปกับสายลม

“ไอ้แคนเข้าคูลูม⁵ ไปเอาผักมา!”

“ยะ...เยดเซฟ!”

ตอนนี้แคนได้แต่แอบร้องไห้ในใจและภาวนาว่า ‘ไอ้ พระเจ้า
เอาน้องไม่ก็คนก่อนหน้านี้ของผมคืนมาด้วยครับ’

⁵ ห้องเย็นเก็บของขนาดใหญ่สำหรับร้านอาหาร

1

เมืองแสนเหว แต่ผู้คนแสนวุ่นวาย

เบื้องหน้าครัวไทยสวยงามมีนางรำเอียงเอ่ยและพนักงานที่สวมชุดไทยต้องแบกจานอาหารใบใหญ่ที่หนักเกือบหนึ่งกิโลกรัมต่อไปไปเสิร์ฟลูกค้า และเบื้องหลังครัวที่ส่งอาหารแสนอร่อยและหอมกรุ่นออกไปเสิร์ฟคือศึกสงครามที่คืนนี้ผู้คนเจ็ดชีวิตจะต้องฝ่าฟัน...

“โต๊ะสามเรียกเม่นค่า” เสียงเด็กเสิร์ฟจากด้านนอกเรียกสติของคนในครัว ใบรายการอาหารที่พิมพ์ออกมาอัตโนมัติจากเครื่องพิมพ์ในครัวถูกเสียบไว้สามสแตชัน

“เม่นโต๊ะสาม”

“ครับเชฟ!”

เมื่อเชฟขานขึ้น ทั้งงานผัด แกง ทอด ก็ต้องหยิบไบบอร์เดอร์ของโต๊ะสามขึ้นมาดูว่ามีงานส่วนไหนที่เป็นของตนบ้าง

“พะแนงซิกหนึ่ง บีฟหนึ่ง ผัดไทยซิกสาม ไม่เอาป็นสเปราต์ค่า” พลอยที่วิ่งออกไปช่วยก็ออกอาหารข้างหน้าครัวขานย้ำอีกครั้ง

~ Here's my heart, Chef! มีแต่ใจให้ครับเชฟ ~

ก่อนที่เสียงกระตะและควมวุ่นวายจะดังขึ้น

แคนผู้ทำตัวไม่ถูกได้แต่ยืนมองเซฟต์วเล็ก ๆ ควบกระตะกลมแบบจีนและกระบวยอันใหญ่ ซึ่งของในมือนั้นใหญ่กว่าแขนเซฟต์เสียอีก

ไม่กี่เริ่มจากเทน้ำมันลงไปผัดกับไข่และไก่ที่รวนไว้จนแทบสุกแล้ว ก่อนจะใส่เส้นจันท์ที่แช่น้ำแล้วลงไปนึ่งในกระทะ ตามด้วยเต้าหู้กึ่งแข็ง และไข่โป๊ จากนั้นราดน้ำผัดไทยที่ปรุงไว้แล้วตามสูตรของร้านลงไป ท้ายสุดคือใบกุยช่าย เท่านั้นก็เป็นอันเรียบร้อย เพราะในใบออร์เดอร์ระบุว่าลูกค้าไม่กินถั่วงอก ก่อนจะตักแบ่งใส่จานและส่งให้พลอยจัดจาน โดยการใส่พริกป่นและถั่วเพิ่ม

แคนคิดว่าวิธีการปรุงออกจะง่ายตาย แต่ที่ยากคือกระทะนั้นน่าจะหนักมากกว่าสี่กิโลกรัม แคมไฟแรงตรงนั้นยังทำให้เหงื่อท่วมได้แม้อากาศด้านนอกจะหนาวมากก็ตาม และที่สำคัญคือพวกเขาต้องทำงานแข่งกับเวลาและความต้องการของลูกค้า

“เมนโตะแปดและสิบมาพร้อมกันค่า” พลอยขานขึ้นอีกครั้ง

“แกงทำควบโตะสิบสอง มีกรีนเคอร์รี่ เรดเคอร์รี่ ไม่เอาแคปซิคัม” คนที่ประจำสเตรชั่นแกงกัมหน้ากัมตาทำเองขานเอง

“ผัดไทยพรอนสาม แคชชีวันตชิกสาม บีฟหนึ่งค่า”

“ออกพร้อมกันเลยนะ”

“เอาเลยค่าเซฟ!”

อากาศข้างนอกสิบเจ็ดองศาฯ แต่ข้างในประมาณห้าสิบบองศาฯ ได้ เพราะร้อนอย่างกับนรก

“อองเทรโตะหกได้ยั้งคะ ลูกค้ามองแล้วนะ!”

จากที่เห็นภายนอก แคนว่าที่นี่เป็นร้านไทยที่แต่ละเมนูมีราคาสูง และผู้คนที่มากินส่วนใหญ่ก็ตั้งใจแต่งตัวมาดินเนอร์ แต่การทำงานในครัวรีบเร่งเหมือนร้านฟาสต์ฟู้ดดี ๆ นี่เอง

“ใครเอาผักใหม่มาวะ!” เชฟตัวเล็กแต่เสียงดังมากหันมาทาง คิตเซน แอนด์คนใหม่ หน้าตาน่ารักที่ทำให้แคนเปลอเดินตามตอนนี้ ติมิ่งทิ้ง ดูไม่พอใจจนคนตัวโตตัวหดลงเหลือจิวเดียวหลังจากได้ สบตา

และเพราะเชฟเสียงดัง ผู้คนในครัวทั้งหมดจึงหันมามอง

“เอ่อ...ผมเอาออกมาครับ” แคนค่อยๆ ยกมือขึ้นแล้วยิ้มบาง จะเป็นใครไปได้ ถ้าไม่ใช่พนักงานใหม่อย่างเขา

“มิ่งไม่ดูหน้ากล่องวะ เขาเขียนวันที่ไว้ แถมยังวางไว้ข้างใน มิ่ง ก็ยังแหวกเข้าไปเอากล่องข้างในมา เอาอันเก่าข้างหน้าออกมาใช้ ก่อนสิ!”

แคนคิ้วกระตุก อยากจะตวาดกลับนั้กว่าควายที่ไหนจะไปรู้ วะ! เกิดมาก็เพิ่งเคยทำงานแบบนี้!

“ถึงไม่เคยทำมิ่งก็ต้องมีคอมมอนเซนส์!”

“ขอโทษครับ” คนตัวโตขอโทษอย่างเสียไม่ได้เพราะโดนรู้ทัน

“เสียงดังๆ!”

“ขอโทษครับเชฟ!”

แคนกลอกตามองบนตอนที่หันกลับมาหาซิงก็ล้างจานที่รัก เชฟไม่กี่นั้นตัวนิดเดียว หน้าตาน่ารัก แต่ทำไมความโหดถึง...

ตัวเท่านั้น กล้ามแขนแทบจะไม่มี แต่ยกกระทะผัดที่เดียวสาม จานใหญ่ๆ ได้สบาย ถึงจะโมโหแค่ไหนแต่ความสามารถของมือใหม่ อย่างเขาเทียบกับคนที่ดูจะเชี่ยวชาญเรื่องในครัวก็เหมือนจะต่างกัน อยู่เยอะจนไม่กล้าบ่น

“พี่แคน เคลียร์จานเลยค่า! ยืนทำอะไรคะ!” ใ้ฉนั้นพลอย ที่ตอนแรกคิดว่าเป็นมิตร ตอนนึ้กลับตาขวางเพราะจานตรงที่ออก อาหารเริ่มจะไม่พอแล้ว...

“ครับ ๆ” แคนรีบขานรับ รู้แล้วว่าไม่มีมิตรแท้ในครัวไทยที่กำลังยุ่ง เพราะทุกคนดูหัวเสียกันหมดจริง ๆ

“ล้างเป็นใหม่ ให้จอร์จสอน” พี่คนทำแกงดูเหมือนจะนิ่งที่สุดถามคนมาใหม่พร้อมกับพยักพืดไปที่ฝรั่งซึ่งเดินเข้ามาทางหลังร้านพอดี

เซฟที่กำลังงุ่นงองมาทางจอร์จแบบเอือม ๆ ก่อนถามเสียงดังเป็นภาษาอังกฤษ

“จอร์จลงมาได้ไง บาร์ไม่ยุ่งเหรวะ”

“ไม่”

“นั่นสอนคนนี่ที เขาไม่เคยล้างจาน”

ฝรั่งที่ชื่อจอร์จมองแคนตั้งแต่หัวจดเท้า ก่อนจะทักทายด้วยไมตรีจิต

“ว่าไงเพื่อนใหม่ งานนี้เหนื่อยหน่อยนะ” จอร์จบอกด้วยเสียงเนิบนาบ มองหน้าคนฟังเหมือนอยากรู้ว่าจะฟังรู้เรื่องไหม เพราะภาษาด้วย ในครัวเสียงดังด้วย

“อา...สอนผมเลยครับ” แคนบอกด้วยภาษาอังกฤษง ๆ ของตัวเอง ก่อนจะได้รับยิ้มกว้างกลับมา รู้สึกว่าจอร์จดูใจดีกว่าคนไทยทั้งหมดที่นี้รวมกันเสียอีก

“ต้องเริ่มจากใส่ถุงมือ เพราะเราเอาน้ำร้อนชืด” ฝรั่งคนเดียวในครัวไทยคว้าสายสแตนเลสใหญ่ ๆ ตรงข้างก๊อกมาเปิดและฉีดจานให้ดู

“แรก ๆ จานจะหนักมาก เตี้ยวออยู่ไปสักพักก็ชิน” จอร์จพูดขณะฉีดล้างคราบด้วยน้ำร้อนแรงดันสูงมือเป็นระวงไปด้วย พอครบออกหมดแล้วก็นำไปเรียงในเครื่องล้างจานขนาดใหญ่

“อย่าให้มีเศษอาหาร ใส่เครื่องแล้วกดปุ่มนี้ รอเวลาให้มัน

เสร็จ”

หลังจากเครื่องล้างเสร็จก็ต้องขนจานร้อน ๆ ออกมาเช็ด ก่อน
จะแยกไปเก็บตามหมวด

แคนพยักหน้าแล้วทำตาม วิธีการที่จอร์จบอกเหมือนจะง่าย
แต่ความจริงนั้นไม่ใช่เลย เพราะจานทั้งหนักและร้อนมาก และยัง
ต้องล้างหม้อกับกระทะที่ถูกเผามาจนดำอีก ซึ่งบางชิ้นต้องใช้แรงขัด
ไม่สามารถยัดลงในเครื่องได้ ทว่าในระหว่างที่แคนกำลังคิดว่างานนี้
เขาเอาอยู่ โชคชะตากลับไม่เข้าข้าง...

เพล้ง!

“ไอ้สัส จานแตกใบละสองบาทโว้ย!”

คนล้างจานมือใหม่หน้าซีด เพราะผู้คนที่มีส่วนใหญ่จะเรียก
เงินเหรียญดอลลาร์ออสเตรเลียว่าบาท หรือบัค สองบาทที่นั่นก็คือ
เกือบหกสิบบาทไทย และเมื่อครูว์แคนทำแตกไปสามใบ...

ท่ามกลางความอะอะมะเทิงนั้น เสียงใสจากสาวเสิร์ฟด้าน
นอกก็ดังเข้ามา

“ทุกคนขา เมนทุกโต๊ะเลยจ้า”

เรียกเมนทุกโต๊ะ นั่นหมายความว่าไบออร์เดอร์ที่เสียไปไว้เรียง
เป็นตบนั้นต้องทำออกไปในเวลาไล่เลี่ยกัน และทุกจานในแต่ละโต๊ะ
ต้องออกไปพร้อม ๆ กัน

“เร็วหน่อยค่า ขาดแกงเผ็ดเปิดย่าง เมนโต๊ะหกออกไม่ได้!”
พลอยเรียกให้ทุกคนออกจากภวังค์ ก่อนที่เซฟจะส่งเสียงดัง

“ตั้งใจทำงานโว้ย! ไอ้แคนไปเอาเนื้อมาเพิ่ม!”

“เยสเซฟ!”

หน้าร้านที่ผู้คนกำลังดินเนอร์ด้วยอาหารจานใหญ่ รสชาติดี
ราคาแพงหูฉี่ มีเพลงไทยคลอเบา ๆ ด้วยความสุสไมสมร ทว่าหลัง

ร้านนั้น... วุ่นวายยิ่งกว่าตอนฝั่งแต่ครั้งเสียอีก

“ลูกค้าออกหมดยัง”

“อีกสามโต๊ะค่า”

“เอาละทุกคน กินข้าวได้ครับ!” เซฟปรบมือแปะ ๆ เรียกทุกคน กินข้าวตอนสองทุ่มกว่า เนื่องจากร้านปิดสามทุ่มและรับออร์เดอร์ สุดท้ายตอนสองทุ่มครึ่ง เวลากินข้าวเย็นของพวกเขาจึงดีกว่าคนอื่นทั่วไป

“ให้เหลือก่อนค่อยห่อนะพวกมึง” คนที่วุ่นวายทำกับข้าวให้ ผู้คนลืบทว่าชีวิตมาลึกลับแล้วบอกพร้อมกับวางลาบหมู ไก่กระเทียม ไข่เจียว และยำวุ้นเส้นขนาดใหญ่ลงบนโต๊ะ

แคนเพิ่งเห็นตอนนี้เองว่าคนที่เดินลงมาจากบาร์ด้านบนนั้นมีแต่เด็กฝรั่ง

“มึงบอกเด็กบาร์ว่าไม่เผ็ดนะ” เซฟไม่กี่ชี้แก้มหัวเราะตอนที่เห็นฝรั่งหลายคนไม่กล้าตักลาบหมูใส่จานตัวเอง

“เผ็ดแน่ ๆ ไซ้ใหม่ไม่กี่”

“ไม่เผ็ด” พลอยตอบแทน ไม่นานก็ได้ยินเสียงไวววายของเด็กบาร์ที่ตักข้าวเข้าปากแล้วบ่นระงม เรื่องอ่อยก็ไซ้ แต่เผ็ดเหลือเกิน

ผู้คนในครัวกินข้าวไปหัวเราะคิกคักไป บรรยากาศต่างจากสองชั่วโมงแห่งความทรมานลึกลับ แคนผู้ล้างจานจนปวดมือและหนังมือเหี่ยวไม่รู้จะต้องเริ่มบทสนทนาแบบไหนหรือทำยังไงต่อ รู้แต่ว่าตอนนี้หิวมาก หิวจนแทบจะกินหัวเซฟได้แล้ว

ไม่กี่เดินมาล้างมือพอดีจึงบอกคนตัวโต “แคนกินข้าวสิ กินได้ไหม ให้ก็ตักให้ไหม เดียวตักไม่ทันไอ้พวกนั้นนะ”

เซฟหน้าสวยยิ้มหวาน แต่เขาไม่อยากจะหลงกลแล้ว...

“ครับเชฟ” แคนยิ้มรับ อยากบอกว่าเวลางานกับเวลาปกติ ความกดดันนั้นเหมือนพลิกจากหน้ามือเป็นหลังตีนเลยครับเชฟ

“ที่แคนต้องทำงานเร็วกว่านี้นะคะ” พลอยบอกพลางเคี้ยว ตู๋ๆ ถึงลูกค้าจะไม่สั่งอาหารแล้ว และใกล้ได้เวลาปิดร้าน แต่ก็ต้องรีบกินเพราะต้องเก็บครัวต่อ

ผู้ชายตัวโตที่ตัวมเต็มในสายตาคอนอื่นยิ้มแหย ดูเหมือนทุกคนจะไม่รู้ว่าเขาไม่เคยทำงานแบบนี้มาก่อน

“เออ กินเสร็จแล้วเคลียร์งานนะ เดี่ยวจะล้างครัวกันแล้ว” พี่กินข้าวด้วยความไวแสงพุดพลางวางจานลงในซิงก์ ก่อนจะเดินไปที่สเตชันแกงตัวเอง เก็บหม้อทั้งหมดมาให้แคนล้าง แล้วทำความสะอาดส่วนของตัวเองก่อนคนอื่น

ยามที่เหน็ดเหนื่อยดูเหมือนเวลาจะผ่านไปเร็ว แค่ครู่เดียวก็จะสามทุ่มแล้ว แคนทำงานขันแข็งระหว่างนั้นก็คุยกับจอร์จไปด้วยแต่ลึกๆ แล้วเขาก็ยังอดคิดไม่ได้ว่ากำลังทำอะไรอยู่ ทั้งๆ ที่เวลานี้เขาควรนั่งเขียนรายงานอยู่ที่ห้องเช่าแท้ๆ

“ไปทิ้งขยะกัน” ไมก็เรียกคนที่น่าจะหน่วยก้านดีที่สุดในชุด

“อา...ครับ”

พวกเขาแบกถุงขยะใส่รถเข็นและเข็นมาตามทางด้านหลัง ก่อนที่ไมก็จะเริ่มอธิบายด้วยเสียงเนิบนาบแสนใจดีเหมือนช่วงแรกๆ

“ประเภทขยะแยกตามสีถึง กระจาดล้างวางพึงไว้ ส่วนพวกขวดแก้วเด็กบาร์จะยกมาเอง”

แคนที่เหนื่อยจนไม่มีอะไรจะพูดเดินตามคนตัวเล็กกว่าเงิบๆ ไมก็จับหูหรือและนั่งลงตรงข้ามกับที่ทิ้งขยะ ตรงนั้นเป็นเนินหญ้ากว้างๆ ที่ว่างเปล่า

“เอาใหม่” เชฟตัวจิ๋วถามคนที่ยื่นมองเหมือนไม่รู้จะต้องกลับ

เข้าร้านไปก่อนหรือเปล่า

“ผมไม่ดูด”

ไม่กี่เล็กคิ้วมองชายตัวโตเหมือนไม่เชื่อ

“ดีจัง อย่าติดเลย มันแพง” คนดูดบุหรีพืมพ้อออกมาเบา ๆ แล้วหัวเราะ ก่อนจะพูดต่อ “เวลางานมันเป็นแบบนี้แหละ มันเป็นงานจบไปวัน ๆ โดนด่าอะไรก็จบภายในวันเดียว”

แคนมองเลี้ยวหน้าอีกคนภายใต้แสงไฟสีส้ม วันนี้เขาไม่ได้โดนอะไรเลย ยกเว้นโดนเซฟไม่กี่ด่า

“อา...ครับ” แคนเหนื่อยและไม่รู้จะต้องพูดอะไรเลยตอบสั้น ๆ พลางนั่งลงไม่ไกลกัน

“แคนอายุเท่าไรนะ” ไม่ก็หันมาถาม ก่อนจะบอกอายุตัวเอง “ก็ยี่สิบเจ็ด”

แคนมองด้วยความตกใจ เพราะเขาว่าเซฟเหมือนเด็กสิบเจ็ดมากกว่า

“ผมยี่สิบห้าปีนี้”

“แคนมาเรียนอะไรที่นี่อะ”

“วิศววะเครื่องกล Mechanical Engineer”

“ไว้ว เหน้” คนที่ยกกระทะหลายกิโลกรัมตบไหล่หนา ‘ปึก ๆ’ แรงเยอะจนเจ้าของไหล่เบ้าหน้า ทั้งยังโดนฟันคว้นบุหรีใส่อีกต่างหาก

“แด้ก ๆ” แคนที่ไม่ชอบกลิ่นพวกนี้ไอแด้ก ๆ ลำพั้งยีนสูดกลิ่นไกล ๆ ยังพอไหว แต่อยู่ใกล้แบบนี้แล้วเสบคอปิกล

“ไม่ชอบกลิ่นเหรอ โทษที ๆ” ไม่ก็บอาก่อนจะลุกเดินไปสูบไกล ๆ พร้อมกับทักทายชายคนหนึ่งที่สวมเสื้อร้านแบบเดียวกับพวกเขา

“วินเซนต์ ว่าไง”

แค้นคิดว่าน่าจะเป็นพนักงานที่บาร์

“เข้าไปเลยก็ได้นะ ขออดบุหรี่ก่อนเดี๋ยวตามไป” ไม่ก็บอกคนที่
ที่ยังนั่งอยู่ที่เดิม

“เฮ้ ไม่ก็”

แค้นมองชายผมทองตาฟ้าที่ตัวสูงพอๆ กับเขา ก่อนจะลุก
ออกไป ปล่อยให้คนรู้จักได้คุยกัน แต่ในระหว่างที่หันไปเพื่อจะถาม
เซฟว่าต้องเซ็นรถไปเก็บไว้ตรงไหน เซฟไม่ก็คนนั้นก็กอดรัดพิดเหวี่ยง
อยู่กับหนุ่มหัวทองเสียแล้ว

“เซฟ ฉันไปบ้านนายนะคืนนี้”

“ไม่เอาน่า”

แค้นไม่รู้จะต้องวางสายตาไว้ที่ไหน ระหว่างมือของหนุ่ม
หัวทองที่กำลังบีบกันเซฟอยู่กับใบหน้าหล่อเหลาที่กำลังซุกซัดคอเซฟ

“วิน ฉันมีแต่เหงื่อ”

“ไม่เป็นไร นายตัวหอม”

“เอ่อ...” แค้นว่าเซฟรีบไปดีกว่ายืนมองคนพลอดรักกันที่ลาน
ทิ้งขยะ ส่วนรถเซ็นก็ทิ้งมันไว้ตรงนี้แหละ

เมื่อวานเป็นเย็นวันศุกร์ที่แค้นเหมือนหลุดเข้าไปในโลกที่
ตนไม่เคยรู้จัก ดีที่ตอนเย็นวันเสาร์ปุ๋ยโทร. มาบอกว่าวันนี้ไม่ต้อง
เข้างานเพราะชิฟต์เต็ม คนที่เมื่อคืนใช้แรงจนปวดไปทั้งตัวนับถือ
คนที่ทำงานไปเรียนไปมาก ๆ เพราะหลังจากทำงานจนเหนื่อยเขาก็
ปวดกล้ามเนื้อจนไม่อยากลุกไปไหน ตื่นมาตอนบ่ายก็หิว แต่ใน
ตู้เย็นไม่มีอะไรเหลือเลย

ที่พักของแค้นอยู่กลางเมือง เป็นห้องเช่าแบบหนึ่งห้องนอน
จ่ายสัปดาห์ละหมื่นกว่าบาท ซึ่งบริษัทออกให้ พร้อมกับเงินราย

สัปดาห์อีกประมาณสองร้อยเหรียญหรือเกือบหกพันบาท ค่าเรียนก็ได้จากทุนอยู่แล้วจึงไม่มีอะไรน่าห่วง แต่ราคาอาหารที่นี่จนละสิบลกว่าเหรียญ ยังไม่รวมของใช้ส่วนตัว จึงทำให้ฟุ่มเฟือยไม่ได้...

คุณภาพชีวิตนั้นดูจะเหมาะสมกับค่าครองชีพ จากที่คิดว่าจะต้องอยู่อย่างประหยัด แต่พอเห็นเงินค่าแรงที่ได้จากร้านอาหารวันละร้อยเหรียญ ตกชั่วโมงละยี่สิบลเหรียญก็รู้สึกว่าคุณภาพชีวิตที่นั่นดีกว่าที่คิด

“มิน่า เขาถึงทำพาร์ทไทม์กัน” ที่แม่เป็นห่วงว่าหากแคนมาเรียนแล้วจะเสียเวลาการทำงานไปเกือบสามปี ทำให้ตั้งตัวได้ช้า ตอนนี้เขามองเงินร้อยเหรียญแรกจากการล้างจานแล้วกลับเห็นว่า... การมาเรียนแล้วมีเงินเก็บไม่ใช่เรื่องยากเลย

ในขณะที่เดินเตร็ดเตร่อยู่กลางเมืองยามบ่ายก็เห็นชายคนหนึ่งสวมกางเกงลายตารางและเสื้อสีดำ ซึ่งเข้าใจได้ว่าเป็นชุดทำงานในครัว ไม่ใช่แฟชั่นแต่อย่างใด แต่ก็ทำให้นึกถึงใครบางคน

คนที่เขาเดินตามไปเพราะคิดว่าน่ารัก...แต่จบนับวันเฝ้านั่งอยู่ตรงลานทิ้งขยะ ภาพนั้นติดตาจนเก็บเอาไปฝันเลย

อาจจะเพราะเมืองมันเล็กมาก ๆ ถนนขอบปิงมีหนึ่งสายถ้วนอะไรที่ไม่อยากบังเอิญเจอก็ต้องเจอ อย่างเช่นว่าแคนเห็นเซฟไมก็ตัวจริงกำลังนั่งอยู่ที่บาร์กลางเมืองกับเพื่อนชายอีกคนที่ไม่ใช่คนเมือวาน...

“พี่แคน!”

คนที่กำลังแอบมองเซฟสะดุ้งด้วยความตกใจ

“อ้าว พลอย มาทำอะไร”

“ชื่อของจำ ที่ร้านเกาหลีตรงนั้น” เด็กสาวว่าพลางชี้ไปด้านหลัง ก่อนจะยิ้มแฉ่ง

“ร้านเกาหลี...”

“ใช่ ๆ มุมนั้นมีร้านเกาหลีขายของถูก ๆ พี่แคนมาทำอะไร”

“มาหาข้าวกิน ว่าจะไปกินอาหารเกาหลี”

“เอ๊ย หนูก็หิว ไปด้วยกัน ๆ”

แคนพยักหน้า

“ชอบอาหารเกาหลีเหรอ” แคนถามเพราะเห็นน้องหิวของ
พระรุ้งพระรัง

“รสมันใกล้เคียงอาหารไทยสุดแล้วละ ถูกด้วย ของไทยแพง
อะ ต้องออกไปตั้งวัดเลยไม่ก็ตลาดเวียดนามนอกเมือง หนูซื้อเกี๊ยจ”

“อ้อ...”

แคนที่เพิ่งมาที่นี่ยังไม่รู้จักใครหรือสถานที่ใดมากนักพยักหน้า
ก่อนจะเผลอมองไปยังที่ที่คนน่ารักนั่งอยู่อีกครั้ง

“พี่แคนมาทำอะไรที่นี่คะ” พลอยถามพร้อมกับมองตามสายตา
ชายไทยตัวสูง ก่อนจะพบว่า...

“อ้าว เซฟนี่” เธอทำตาโตแล้วกระซิบกับแคน “หนุ่มอีก
คนของเซฟ คนนี้หล่อลาก”

“อีกคน?” แคนขมวดคิ้ว ตงใจกับคำว่าอีกคนเหลือเกิน

“คนเก่าอยู่บนบาร์ เป็นลูกหม้อ หล่อมาก พี่แคนน่าจะเห็น
เมื่อวาน นางลงมากินข้าวกับเรา” พลอยบอกพร้อมกับออกเดินนำ
ไปอีกทาง

แคนได้ยินพลอยบอกว่าคนเก่า เขาเข้าจริงก็ไม่เก่าเท่าไร
เพราะเมื่อคืนก็ยัง...

“พี่แคนมาไม่ทัน เดือนก่อนเด็กเซฟอีกคนมานั่งที่บาร์แล้ว
รถไฟชนกัน บั้ม...” พลอยเล่าอย่างออกรส แต่คนฟังกลับขมวดคิ้ว
“พอเลิกงานมา ๆ ก็ต่อยกันตรงถนนข้างร้านอะ ตำรวจมาเต็ม”

พวกเขาเดินไปคุยไป ก่อนจะเดินลงมายังชั้นใต้ดินของตึกขนาดหนึ่งคูหา เป็นร้านอาหารเกาหลีที่เขาและเพื่อนร่วมคลาสเคยมากินแล้วครั้งหนึ่ง ราคาประหยัดแถมยังอร่อยด้วย

“ไม่ก็เป็นคนที่นี่หรือ” แคนถามขึ้นหลังจากนั่งลงที่โต๊ะ

“ใช่ๆ มาจากซิดนีย์ ได้ยินว่าแม่แต่งงานกับคนที่นี่ เลยย้ายมาตั้งแต่ ม. ต้น แต่ว่ามาบริสเบนเมื่อสองปีที่แล้ว”

“อ้อ” แต่เดิมแคนไม่ใช่พวกอยากรู้อะไรเรื่องชาวบ้านนัก แต่เมืองเล็ก ๆ แห่งนั้นนอกจากกาแฟอร่อย ๆ ก็ไม่มีอะไรให้สนใจเท่าเรื่องคนอื่นแล้ว

“แล้วพลอยล่ะ มาทำอะไร”

“หนูมาเรียนภาษาเฉย ๆ เดียวก็กลับไทยไปต่อปริญญาตรี” พลอยบอกพร้อมยกมือเรียกบริการมารับออร์เดอร์

“แล้วพี่อะ”

“มาทุนของบริษัท เรียนโท”

“สุดจะเท”

“แล้วทำไมเราไม่เรียนต่อที่นี่เลย”

“อ้อ...” คนที่ไม่คิดจะต่อปริญญาตรีที่นี้ยื่นจมูก ก่อนจะส่ายหน้าแล้วบอกตามตรง “ไม่เอาอะ หนูชอบกรุงเทพฯ มากกว่า ที่นี่เหมือนไม่ใช่ที่ของตัวเอง อยู่ได้แต่กลับดีกว่า”

“แต่พี่ชอบที่นี่มากกว่านะ” แคนพูดถึงเมืองแสนสงบ สะอาด ปลอดภัย มีการคมนาคมที่ดี ผังเมืองดี อากาศดี แม้ค่าที่พักจะแพง แต่ค่าครองชีพอื่น ๆ เหมาะสมกับการใช้ชีวิต ได้ยินว่าถ้าได้เป็นพลเมืองรัฐดูแลดีเสียด้วย

“หนูก็ชอบนะ ชอบทุกอย่างที่นี่” พลอยมองหน้าคนที่เพิ่งมาได้ไม่นาน “ยกเว้นความเหงาอะ หนูว่าที่นี่มันเหงามากๆ”

ที่พลอยบอกว่าที่นี่เหงา คือความจริงที่แคนรับรู้ได้ด้วยตัวเอง ถึงจะคลาดล้าไปด้วยคนหลากหลายสัญชาติ แต่ก็ไม่ใช่เมืองที่ครึกครื้นอย่างโซนเอเชีย ห้าโมงเย็นของที่นี่ทุกอย่างปิดเงียบ ยกเว้นแค่ร้านอาหารและผับ ทั้งเมืองรวมถึงทวิปนี่มีพื้นที่กว้างใหญ่ แต่คนกลับน้อยเหลือเกิน

“ทำการบ้านเสร็จแล้ว แล้วไงต่อวะ” แคนบิดขี้เกียจ หลังจากเขียนรายงานประจำวันและส่งอีเมลให้บริษัทแล้ว เขาก็นั่งมองฟ้ามืดบนชั้นสี่สิบ ถนนกลางเมืองที่เมื่อป้ายยังครึกครื้น ตอนนี้เงียบเหงาเสียจนน่ากลัว

แคนไม่มีแผนให้คิดถึง เพื่อนก็มีไม่เยอะ จะให้นอนดูหนังที่ห้องก็เบื่อเสียแล้ว จึงเริ่มเข้าใจแล้วว่าทำไมคนที่นี่ชอบไปผับหรือบาร์ตอนกลางคืน เพราะนอกจากนั้นก็ไม่มีสถานที่ไหนน่าไปอีกแล้ว

“หรือจะไปผับดีวะ” คนที่ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยเที่ยวสถานที่โอโคจรลิ่งเล ด้วยสังคมที่อยู่ และเขาเองก็ค่อนข้างเก็บตัว จึงไม่เคยย่างกรายไปสักครั้ง แต่ก็ไม่ใช่ไม่ดื่ม

“แต่ก็ไม่มีเพื่อนไป” แคนพูดอยู่คนเดียว ก่อนจะเห็นไฟตรงมุมถนน เขาจำได้ว่ามันเป็นร้านพิซซ๋า จึงคว้าเสื้อแขนยาวมาสวมทับอีกชั้นแล้วลงมาด้านล่างในตอนสี่ทุ่ม แม้จะไม่หิวก็ตาม

แคนถือหนังสือลงมาอ่านด้วย เพราะพรุ่งนี้มีสอบอ่านและเขียน เขาสั่งพิซซ๋าขนาดใหญ่และโค้ก กะจะทิ้งเวลาไว้ที่ร้านพิซซ๋าสักชั่วโมง ทว่า...

“เอ๊ะ...” แคนว่าคนที่เพิ่งเดินเข้ามาในร้านดูคุ่น ๆ เหมือนใครสักคนที่ต่ำจนเขาหงอยเมื่อกวาน

“เดี๋ยวกลับเอง นายกลับไปเถอะ” ไม่ก็บอกคนที่ตามติดตั้งแต่หลังเลิกงานจนมาถึงร้านพิซซ๋า

“ไม่เอาน่า เดี่ยวไปส่ง กลับด้วยกัน” ชายผิวแทนหน้าตาดีดีถึง
แขนเพรียวบางไว้

“มาแล้วนะเดวิด นายไปเถอะ” ไมก็สะบัดแขนออกแล้วเดิน
เข้ามาสั่งพิซซาถาดเล็ก แต่ชายคนที่ตามมาก็ยังไม่ยอมเลิกกรา

“หรือนายนัดกับคนอื่น ไหนบอกว่าคืนนี้เป็นของฉันไง”

“วันนี้แค่เหนื่อยๆ ไปหาเอาในทินเดอร์ไป” ไมก็ถอนหายใจ
เพราะวันนี้เขาแค่อยากกินพิซซาแล้วนอน

“อย่าเรื่องมากน่า เดี่ยวขึ้นเตียงก็ข่มจนหายเหนื่อยอยู่ดี”

“เจียบนะเดวิด กลับไป!”

“อย่ามาไล่ฉัน นายคิดว่านายเป็นใคร!”

แคนที่เคยคิดว่าภาษาอังกฤษตัวเองയാแย่ ตอนนี่กลับฟังบท
สนทนาของสองคนนั้นออกทุกคำ ใจหนึ่งเขาบอกตัวเองว่าอย่าแสร้ง
หาเรื่อง เขามีหน้าที่เรียน และต้องกลับไปใช้ทุนแบบครบสามสิบสอง
แต่สายตาไม่รักดีกลับสบตากับเซฟไมก็พอดี

“แคน...”

“อ้าวเซฟไมก็”

“แคน มาทำอะไร”

“กินพิซซา” แคนชี้พิซซาบนโต๊ะซึ่งเพิ่งกินได้ชิ้นเดียว รู้สึกชีวิต
แสนเหงาจะวุ่นวายเสียแล้ว เพราะพอมองไปที่ฝรั่งหัวทองผิวแทน
เขาก็โดนมันชี้หน้า

“นี่เธอคนใหม่มีงไมก็ ไ้ไ้ไ้ร้านเอ๊ย!” มันถุยน้าลายลงพื้น
ก่อนจะเดินออกจากร้านไป ทำเอาคนในร้านหันมามองพวกเขาเป็น
ตาเดียว

ไมก็ยกไหล่ ก่อนจะนั่งลงฝั่งตรงข้ามเพื่อนใหม่ที่เพิ่งเจอกัน
เมื่อวาน

“ก็กินด้วยสิ ชาติใหญ่มาก แคนกินไม่หมดหรอก” คนพูดยิ้มหวาน

แคนมองคนที่ยิ้มกว้าง หน้าตาไม่ก็ตรงสเปกเขา มือสวย รอยสักสวย มีเสน่ห์ คำพูดคำจากรัก แต่ว่า...

“แคนมองหน้าก็ทำไม” ไม่ก็เหลือบตาขึ้นมองเพื่อนใหม่ขณะเคี้ยวตุ้ย ๆ คงคิดว่าแคนหวงพิชซ่าแน่ ๆ

“เมื่อวานไม่ใช่คนนี่” แคนรู้ว่ามันเสียมารยาท แต่เขาคาใจจริง ๆ เกิดเมื่อครู่มีเรื่องมีราวขึ้นมา เขาคงมีประวัติไม่ดีในออสเตรเลียแน่ ๆ และคงมีผลกับวีซ่าในอนาคตอีก เพราะฉะนั้นถึงได้ถาม

“อ้อ...” ไม่ก็ยิ้มหวานก่อนจะตบไหล่เพื่อนใหม่แปะ ๆ “สบายใจได้ เพราะคนวันก่อนก็ไม่ใช่คนเมื่อวานนี่หรอก”

คนพูดพูดเหมือนคุยเรื่องดินฟ้าอากาศ แคนยังหัวเราะเหมือนที่พูดออกมานั้นไม่ได้คิดแม้แต่น้อย

“อ๊ะ...” ไม่ก็นึกอะไรออกพอดี เมื่อเข้าใจว่าเขาเห็นแคนแวบหนึ่งตรงร้านกลางเมือง

“เมื่อเข้าที่แคนเห็นก็คนละคนนะ”

แคนแสมองออกไปนอกหน้าต่างกระจกของร้านพิชซ่า รู้สึกเหนื่อยใจกับอะไรสักอย่าง ในเมืองที่หลับไหล ผู้คนเงิบเหงา ชีวิตแสนสงบของเขาในคำคินนี้ดูเหมือนจะพังลงแล้วเพราะใครบางคน

“มีไค้กด้วย ก็ช้อนะ”

และตอนนี้คนข้าง ๆ หยิบไค้กเขาไปแล้ว!

“ไม่ได้!”

“หวงมาก เคี้ยวตอนทำงานก็ไม่ทำกับข้าวให้กินนะ!”

2

มือเซฟเปรี้ยวสวย แต่ก็ก๊วสากและเย็บ

ที่นี้อากาศเย็นสบายเหมือนเปิดแอร์ตลอดทั้งวัน ท้องฟ้าเป็นสีฟ้าใส บ้านเมืองสงบเรียบร้อย วันศุกร์นี้แคนถูกโทร. เรียกให้เข้างานสี่โมงเย็น เพื่อมาเรียนรู้การเตรียมของก่อนร้านเปิดยามเย็น

“เป็นไงบ้างพีแคน” พลอยทักคนที่เดินหน้านั่งเข้ามาในร้าน

“วันนี้ทดลองสอบ IELTS⁶ มา”

“เป็นไงคะ”

“งครับ” เขาบอกน้องที่เข้างานพร้อมกันแล้วทำหน้าที่เย็บนี่เป็นครั้งแรกของการสอบวัดระดับภาษาแบบจริงจังของแคน เขาฟังไม่ทัน เขียนไม่ทัน แคมยังพูดไม่รู้เรื่องจนหมดเวลา

“ภาษาอังกฤษมันจะไปยากอะไร” เซฟไม่กี่เดินเข้ามาทันได้ยื่น

⁶ IELTS ย่อมาจาก International English Language Testing System เป็นการสอบวัดระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษาต่อหรือการทำงานที่ได้รับความนิยมมากที่สุดในโลก

พอดีจึงเอ่ยขึ้น ย่ามลายข้างที่เป็นเอกลักษณ์นั้นถูกวางลงในล็อกเกอร์
ที่เขียนว่า Mikey

“ก็เซฟมาตั้งแต่เด็กนี่ หัวเด็กกับคนโตแล้วความไวไม่เท่ากัน
นะคะ” คุณผู้จัดการที่แค่นเพ็งรู้ว่าเป็นหุ่นส่วนร้านด้วยบอกพลางยิ้ม
เอ็นดู

“ตอนแรกก็ก็ไม่เก่งหรอก แต่พอโดนแกล้งเลยเก่ง”

ไม่กี่เล่าเรื่องตอนที่ตัวเองเข้ามาเรียนภาษาเพื่อปรับพื้นฐาน
ตั้งแต่อายุสิบเอ็ดให้ฟัง จากนั้นก็ต้องเข้าเรียนโรงเรียนมัธยมที่
พ่อเลี้ยงหาให้ พอเข้าไปก็โดนแกล้งเพราะทั้งตัวเล็กและพูดภาษาอังกฤษ
ไม่ได้

“หลังจากนั้นก็ตั้งใจเรียนเพราะจะดำมันคีน สะใจมาก”

“แรงบันดาลใจดีมาก” ปู่ยวากล้วยหัวเราะ ก่อนจะหันมามอง
พนักงานใหม่

“วันนี้จะให้ผมทำอะไรครับ”

“มาหัดเตรียมของคะ อย่างเด็ดใบกะเพรา” ปู่เดินนำเข้าครัว
ก่อนจะสวมหมวกและถุงมือ

แค่นเห็นผักหลายชนิดยังอยู่ในลังกระดาษและถุงกระสอบ
เหมือนซัพพลายเออร์เพิ่งมาส่ง

“กะเพรา...” ถึงเขาจะแยกผักไม่ออก และจำอะไรไม่ค่อยได้
แต่ก็รู้สึกว่ามันไม่ใช่อย่างที่คิด

“ที่นี่ใช้โหระพาแทนจ้า” หุ่นส่วนร้านหัวเราะเมื่อเห็นน้องทำ
หน้าง

“ทำไมล่ะครับ”

“กะเพราบ้านเรากลิ่นแรง ปลูกยาก และฝรั่งเขาไม่ชิน เขาชิน
กับใบโหระพาเพราะร้านไทยส่วนใหญ่ทำแบบนี้หมดเลยคะ”

“อ้อ ครับ” แคนก็ไม่รู้เหตุผลจริง ๆ เช่นกัน แต่คิดว่าอาจจะ เป็นเพราะเมื่อก่อนผักไทยแพงมากก็ได้

“แคนมาทำไอ้ที่ใช้แรงดีกว่า” ไม้ก็ซึ่งสวมหมวกและถุงมือ เรียบร้อยกวั๊กมือเรียกคนที่หน่วยก้านดี

ครั้งที่แล้วแคนมาทำงานแบบที่ไม่ได้เตรียมตัวจึงสวมชุดที่ไม่ คล่องตัวเท่าไร แต่ตอนนี้มีเสื้อร้านสีดำและกางเกงวอร์มสบาย ๆ แล้ว

ส่วนงานใช้แรงที่เซฟไม้ก็ว่าก็คือการปอกเปลือกและหัน แครร์รอด

“ปกติทำอาหารใหม่”

คนที่ซื้อกินตลอดสายหน้า

“อันนี้ไม่ยาก แคนแค่ปอกเปลือก เอาที่ขูดขูดเปลือกออกแล้ว ใช้อันนี้หัน ไช้ท์เท่านั้น” ไม้ก็ทำให้ดูเป็นตัวอย่างก่อน เริ่มจากการ ใช้มีดขูดเปลือกออกให้หมด ล้างหนึ่งน้ำแล้วใช้มีดหยักหันเป็นท่อน คล้ายเฟรนช์ฟรายส์

“หันแล้วใส่ในกล่อง วางทิชชูสำหรับเตรียมอาหารรองไว้ข้าง ล่าง เต็มแล้วปิดกล่องและเขียนวันที่ไว้ด้านหน้า”

แคนมองคนที่กำลังทำให้ดูเป็นตัวอย่างแล้วอดไม่ได้ที่จะมอง เสี้ยวหน้าขาวและปากอ้อมที่กำลังพูดเจ้อยแจ้ว

“อา...ครับ”

ไม้ก็เอียงคอมองคนที่มองแต่หน้าเขา ดูเหมือนไม่ได้สนใจสิ่ง ที่เขาสอนเลย

“แคนนี่แปลก ๆ นะ”

แคนเลิกคิ้วมองคนที่ดูแปลกกว่าเขา แต่ยังคงล้าว่าคนอื่นแปลก อีก

“เสร็จแล้วเอาไปเก็บในคุหลุม ถ้ากล่องหมด ชุดแค่เปลือกแล้ว
ใส่ลงในถังใหญ่”

“ใส่น้ำลงไปด้วยเหวอเซฟ” แคนถามถึงถังแคร่รอดที่เขาเห็น
ว่าต้องเติมน้ำลงไปและปิดฝา หากปกอกเปลือกและยังไม่ทัน

“อ้อ แชน้ำแล้วเอาไปเก็บในคุหลุมนะ”

“ทำเยอะไหมครับ”

“ไม่เยอะ สองอัน”

สองอันที่ว่าของเซฟไม่ก็คือสองกระสอบ...ตอนแรกแคนก็
สงสัยว่าการหันแคร่รอดจะใช้แรงแค่ไหนกันเชียวนะ แต่พอลองหันอะไร
ที่แข็ง ๆ นาน ๆ และต้องทำเร็ว ๆ ก็รู้สึกปวดมือมาก

“ฟังเพลงได้นะ เพลิน ๆ” พี่ที่เพิ่งมาถึงวางลำโพงบลูทูธในครัว
ก่อนจะเปิดเพลงคาราบาวที่คิดถึง ทำเอาคนในร้านหัวเราะกันยกใหญ่
เพราะพี่แกร้องไปด้วยทำงานไปด้วย

“เพลินมากระวังบาดเจ็บนะคะ” ปู่ยัทักเด็ก ๆ ที่กำลังสนุกกับ
การทำงาน

อันที่จริงแคนชอบบรรยากาศช่วงนี้มากกว่าเวลาที่ลูกค้าเข้า
มาก ๆ เพราะมันทั้งเรียบง่าย สบาย และไม่กดดัน และระหว่างที่
แอบมองเซฟปรุงน้ำแกงอยู่ บางอย่างก็เกิดขึ้น...

กิก!

“โอ๊ะ...” พลอยอุทานขึ้นก่อนเพื่อน ก่อนจะยกมืออุดปาก

“แคร่รอดแดงฉาน ยังไม่ทันจะขาดคำเลย” ปู่ยาส่ายหน้า จะ
ว่าเอ็นดูก็ใช่ เบื่อพวกเด็กที่ทำงานไม่มีสติก็ใช่

“ใครก็ได้ พาน้องแคนไปทำแผลหน่อยลูก”

“อ้าว ทำไม่เป็นนี่ล่ะ” ไม้กึ่งที่เพิ่งยกซอสผัดไทยมาวางพักให้
เย็นหันมามองตาตื่น ก่อนจะวิ่งไปเอาอุปกรณ์มาทำแผลให้

“แคนล้างมือแล้วมาหาที่ในห้องแต่งตัวนะ”

ไม่กี่วิ่งขึ้นมาบนบาร์ชั้นลอยเพราะตู้อุปกรณ์อยู่ด้านบน เขา
ยังไม่ได้ตกทายวินเซนต์พ่อหนุ่มตาฟ้าก็ต้องรีบวิ่งลงมาด้านล่าง
ก่อน

“โห เข้าเล็บเลยนะเนี่ย” คุณเซฟเบ้าปาก เพราะเห็นว่าปลาย
นิ้วนางของแคนแหวกไปข้างหนึ่ง แม้จะไม่เยอะแต่ก็คงเจ็บน่าดู

“เจ็บไหม”

“เจ็บสิครับ”

เซฟแตะมือคนเจ็บที่กำลังกำอยู่ให้คลายออก เมื่อเห็นว่าเลือดไหล
ชุ่มทิชชูลงมาถึงอุ้งมือก็ใช้ผ้าสะอาดซับและกุมนิ้วนั้นไว้เพื่อห้าม
เลือดก่อน

“แต่หน้าแคนแบบนี่มาก”

แคนมองคนที่กำนิ้วเขาไว้หลวม ๆ แล้วได้สบตาสีอ่อนพอดี
พอดี

วันนั้นก็สบตากันแบบนี้...วันแรกที่เจอกันบนรถไฟ

“หรือจริง ๆ ฮีบอยู่ กลัวร้องไห้เนอะเนี่ย” ไมก็ขมวดคิ้วแน่นพลง
เอียงคอสงสัย

สุดท้ายผู้ชายหน้านิ่งก็ยิ้มช้า “ผมก็เจ็บ แต่ไม่รู้จะต้องทำไงนี่”

แคนนั่งลงบนพื้นห้องแต่งตัว พร้อม ๆ กับที่ไมก็ค่อย ๆ ปล่อย
มือออกจากนิ้วเขาและนั่งยอง ๆ ลงตรงหน้า

ในห้องเล็ก ๆ อากาศเย็น ๆ แต่บรรยากาศรอบตัวพวกเขากลับ
อบอุ่นผิดปกติ

ไมก็หัวเราะตาม ก่อนจะยิ้มกว้างเมื่อนึกถึงอดีต

“อะไร เซฟสมน้ำหน้ากันหรือไง”

“อะไรเล่า ก็แค่นี้ถึงตัวเองตอนเริ่มทำงานครีว ตอนนั้นก็เป็น

แบบนี้” ไม่ก็บอกก่อนจะหยิบสำลีมารุบแอลกอฮอล์บ้าง ๆ และเช็ด
 รอบแผลให้

ตาโต ๆ ยามมองจ้องช่างดูตั้งใจเหมือนเวลาทำงานไม่มีผิด
 คุณเซฟทายาและใช้พลาสติกอันใหญ่พันแผลให้ ดูเป็นคนทำงาน
 เรียบร้อยและประณีตมาก ๆ

“จริง ๆ กลับบ้านไปแล้วเอาออก ปล่อยให้มันแห้งดีที่สุด แต่
 ว่าทำครวยังไงก็ต้องพันไว้” ไม่ก็ผละมือออกจากมือใหญ่ แล้วหยิบ
 บางอย่างออกมา มันเป็นปลอกนิ้วซิลิโคนแบบหนา

“อันนี้อะไร”

“ปลอกนิ้วไง”

แคนขมวดคิ้วมอง เขาว่าไ้อย่างทรงยาว ๆ บนนิ้วเขาหน้าตา
 มันคุ่น ๆ พิกล อันนั้นไม่ได้เอาไว้สวมนิ้ว แต่เอาไว้สวมที่ต่ำกว่าสะดือ
 ลงไปหน่อย

“คิดอะไรลามกหรือเปล่า...” ไม่ก็หรีตามองคนที่จ้องนิ้วตัวเอง
 ไปขมวดคิ้วไป

“เฮ้ย...”

คุณเซฟหัวเราะก๊าก ก่อนจะสบตาสีเข้ม

“แคนหน้านี้ but dirty mind⁷” ไม่ก็ยิ้มกว้าง หัวเราะคิกคัก
 ตอนที่รู้ว่าลึก ๆ แล้วชายตรงหน้ากำลังคิดอะไร

“คงไม่เท่าเซฟ” แคนถอนหายใจ เพราะยังจำคืนที่เขาถูกแย่ง
 พิษซ่าไปกินเกือบหมดได้

คนตัวเล็กกว่านี้ไปครู่หนึ่ง ดวงตาก็มักจะวาววับหม่นแสงลง
 แต่สักพักก็หัวเราะ

⁷ ความคิดทะเล่สิ่งตึงตัง

“ใส่ไว้เถอะ มันจะทำให้แผลไม่โดนน้ำ เพราะวันนี้จะต้องล้างจาน” เซฟพูดถึงปลอกนิ้วสีชมพูหวาน ก่อนจะนึกได้ว่าเขาต้องสอน แคนใช้มีดเพื่อจับและหันให้ถูกต้อง

“ขอบคุณ”

“พูดดัง ๆ สิ”

“ขอบคุณครับเซฟ”

“น่ารักมาก” คนได้รับคำขอบคุณยิ้มกว้างก่อนจะลุกขึ้นและกลับไปทำงานต่อ เพราะมีอีกหลายอย่างที่จะต้องไปเตรียมก่อนร้านเปิด

ไม่กี่เดินออกไปแล้ว แต่แคนรู้สึกว่าคุณที่น่ารัก... น่าจะเป็นฝั่งนั้นต่างหาก

แคนอยากจะขอคืนคำที่ว่าเซฟไม่ก็น่ารัก เพราะพอลูกค้าเริ่มเข้าและออร์เดอร์เริ่มเยอะ เซฟก็กลายเป็นก็อดซิลลาไปแล้ว

“ไอ้พี่! ลูกค้าบอกไม่เอาแคร์รอดังวะ มึงแกงยังงี้ให้เต็มหม้อเลย!”

พี่ที่แคนเห็นว่ามันน่าจะอายุพอ ๆ กับเซฟไม่กี่ วันนี้โดนดูเสียแล้ว

“ขอโทษครับเซฟ”

“อย่าตักออก ทำใหม่!” ไม่ก็ใช้ตะหลิวช้อนทำแกง

“ครับเซฟ”

“มึงไม่รู้หรือไงว่าผักแต่ละชนิดมันมีกลิ่นของมัน ลูกค้าไม่กินเขาถึงสั่งมาไงว่าไม่เอา” ไม่ก็บอกก่อนจะหันมาบอกทุกคน

“ดูใบออร์เดอร์ดี ๆ ทำให้ไว พลาดได้แต่อย่าบ่อย!”

“ครับเซฟ!”

เชฟตัวเล็กบอกแล้วหันไปผัดต่อ เสียงเรียกจานอาหารจาก ด้านนอกผสมกับเสียงของเครื่องดูดอากาศดังยิ่งกว่าเสียงเพลงใน คริวแล้ว แคนยังต้องทำหน้าที่ในการเตรียมของอยู่ที่สเตชันอีกฝั่ง นอกจากแครีรอตแล้วยังมีผักอีกหลายชนิดที่ต้องเตรียมไว้ให้ทันใช้ในวันนี้และวันต่อ ๆ ไป โดยที่มีปุ๊ยกคอยแนะนำเป็นระยะ

“ต้ม เต็มกรีนปิ่น ไชฟ์ และโทฟู!” ไมก์ก็ที่อยู่หน้าเตาตะโกนบอก เพราะผักหลายชนิดเริ่มจะหมดแล้ว

“ครับเชฟ!”

“ทำไมต้องบอกวะ แหกตาดูสิว่ามันไม่มีแล้ว!” คนที่กำลังผัด ไปเห็งอไหลไปบอก

“เยสเชฟ!”

“แคน!”

“เยสเชฟ” คนถูกเรียกสะดุ้ง เลยรีบวางมีดที่กำลังหันผัก

“มานี่!”

“เอ่อ...”

“หน่วยก้านดี ไปช่วยเชฟไมก์ผัดไปลูก น่าจะไม่ทันแล้ว” ปุ๊ยกบอกเนิบนาบพลางยิ้มสรวลขณะเด็ดผักชีแต่งจาน ช่างขัดกับอากาศร้อนระอุในครัวมากมาย

“ที่ปุ๊ยกก็ไปหน้าร้านได้แล้วครับ เด็กหน้าร้านไม่พอ” ไมก์บอกคนที่ เป็นเจ้าของก็จริง แต่ดันชอบมาซุกอยู่ในครัวมากกว่าออกไปดูลูกค้า

“จ๋า ๆ” ปุ๊ยกหัวเราะร่วน ก่อนจะล้างมือแล้วออกไปทำงาน ด้านนอก

แคนมองคนที่ดูได้แม้กระทั่งเจ้าของร้าน ก่อนจะเข้าไปยืนใกล้ ๆ แล้วถามเสียงดังด้วยกัลวโดन्दู

“เซฟจะให้ผมทำอะไรครับ!”

“กุ๊ผัด มิงดูออร์เดอร์ ตักใส่จานแล้วล้างกระทะส่งคืน”

แคนว่าสิ่งที่เซฟบอกเหมือนจะง่าย แต่เอาเข้าจริงไม่ใช่แบบนั้นเลยสักนิด

“เป็นไงเรา ทำงานมาสองวิก” ปู่ถามคนหน่วยก้านดี แต่
ก็โดนไม้กีดทุกศุกร์และเสาร์จนครัวแทบจะระเบิด

“ยังปรับตัวไม่ได้ครับ” แคนตอบตามจริง เมื่อวานเขาก็โดนเซฟแฉเรื่องที่ตักผัดใส่จานไม่ถูกต้องทั้ง ๆ ที่สอนแล้ว ทั้งยังแบ่งงานให้ลูกค้าไม่เท่ากัน แคมพอจบวันเขายังโดนลูกค้าคอมเพลนเรื่องที่ได้กึ่งในผัดไทยไม่เท่ากัน ทำเอาหัวหมุนไปเลย

“สมัยพี่ทำงานในร้าน กว่าจะปรับตัวได้ก็เกือบสามเดือนคะ รายละเอียดในครัวมันเยอะ” ปู่ยิ้มให้

“เข้าใจครับ” แคนยิ้มตาม ยังไม่เข้าใจว่าทำไมปู่ถึงต้องเรียกเข้ามาพบส่วนตัว

“ทำงานนะได้ แต่เราต้องไม่ลืมนะว่ามาที่นี่เพราะอะไร” ปู่บอกพลางก้มหน้าก้มตาจัดการของขาวในตะกร้า

“พี่เห็นหลายคนพอเห็นเงินก็มุงมาทางนี้ ทั้ง ๆ ที่ความจริงตั้งใจมาเรียน”

“ผมต้องกลับไปใช้ทุนครับ ลืมไม่ได้” เขายิ้ม พอได้อยู่ในเมืองแสนเหงาก็อดถามตัวเองบ่อย ๆ ไม่ได้เหมือนกันว่าเขามาทำอะไรที่นี่กันแน่

“อะ อันนี้ที่ปรวมของวิกนี้คะ” เจ้าของร้านยิ้มกว้าง ก่อนจะยื่นซองให้ ทำเอาคนได้ทีปตกใจ

“ขอบคุณครับ” แคนยกมือไหว้ ก่อนจะถอยออกมาเพราะคน

อื่นรอเจอปุ๋ยต่อ ไม่ใช่แค่เขาที่ถูกเรียกให้พบ แต่เป็นทุกคน เสมือนว่าทุกวันเสาร์หลังจากเลิกงานจะมีประชุมย่อยๆ และแจกทิปแบบนี้เสมอ

“ทำงานสองวันได้เท่าไหร่อะ” พลอยเดินมาถาม พลังด้อมๆ มองๆ เข้ามาในซอง

“สามสิบ”

“หนูได้เจ็ดสิบห้าบาท”

“พลอยทำงานห้าวัน รวยมาก”

“แล้วเซฟไมก็ทำงานทุกวันได้เท่าไหร่อะ”

“ร้อยห้าสิบ”

“นี่มันคนรวย” พลอยทำตาโต

แคนมองทิปของตัวเองที่ดีที่สุดเป็นเงินไทยเกือบพันบาท จากที่รู้สึกว่าคุณครองชีพที่นี่แพง จริงๆ แล้วคนที่นั่นไม่ได้ใช้ของแพงเลย แต่เพราะค่าเงินมันสัมพันธ์กับค่าครองชีพต่างหาก

เมืองเล็กแสนเหงามีจุดเด่นตรงที่เราจะสามารถเจอคนรู้จักได้ง่ายดาย เพราะถนนซอปปิงมีแค่สายเดียว ห้างฯ กระจุกอยู่รวมกันคล้ายๆ แถวสยาม แต่เล็กกว่านั้นประมาณห้าเท่าได้ แค่บอกว่าจะไปร้านไหน หากอยู่มาสักพักก็จะ निकออกโดยง่ายเพราะกลางเมืองมีเท่านี้

“บางทีก็เกลียดคนะที่เมืองมันเล็ก” แคนมองคนที่มานั่งดูซานไม้มุกอยู่ใกล้ๆ ร้านพิซซาล่าใกล้ตึกที่เขาอยู่ วันนี้เป็นวันอังคารที่เขาไปเรียนในตอนเช้าและไปยิมในยามเย็น

“อยู่ตึกนี้เหรอ เด็กไทยอยู่แถวนี้เพียบเลย” ไมก็ที่นั่งอยู่โต๊ะริมถนนโบกมือทักทายคนที่เพิ่งกลับจากยิมทันทีที่เห็น

“ครับ” แคนไม่รู้จะพูดอะไรต่อเลยนั่งลงที่เก้าอี้ฝั่งตรงข้ามเซฟ และเห็นว่าใครบางคนโบกมือให้เซฟไม่กี่ก่อนจะเดินจากไป

“วันนี้คนเดิมนี้” แคนมองตามหนุ่มฝรั่งหัวทองคนเดียวกับที่ เขาเคยเห็นดื่มเบียร์อยู่กับไม่กี่เมื่อสัปดาห์ก่อน

คนถูกมองในด้านลบเสมอหัวเราะ ก่อนจะบอกตามตรง

“นั่นเพื่อน เรียน Cookery⁸ ด้วยกันตั้งแต่อยู่ซิดนีย์ เพิ่งย้าย มาจากซิดนีย์เลยนัดเจอกันบ่อย”

“ไม่ใช่ผู้ชายของคุณ?”

“เป็นนะเป็นผู้ชาย ไม่ใช่เกย์แบบก็”

“อา...” แคนว่าเขาพอจะเข้าใจ

“นี่ถือว่าเป็นอีกคนของเซฟ”

“เห็นก็เป็นแบบนี้ก็ไม่ได้...” ไม่ก็มองคนที่ดูเหมือนจะมองเขา ในแง่ลบไปเสียแล้ว แต่สุดท้ายก็ไม่พูดอะไร “ช่างเถอะ”

คนที่เพิ่งไปออกกำลังกายมาเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ ก่อนจะ มองนาฬิกาที่บอกเวลาห้าโมงเย็นแล้ว

“ไม่เข้างานหรือครับ”

“วันนี้ก็ชัฟต์เช้า ตอนเย็นมีคนมาผิดให้”

“อ้อ ครับ”

ไม่กี่ก็มลงดูดูขานมไข่มุก หวานน้อยและไม่ใส่น้ำแข็ง เขาเคี้ยว ไข่มุกสีขาวแสนอร่อยก่อนจะนึกอะไรออก

“ไปกินข้าวดื่มเบียร์กันไหม”

“พรุ่งนี้มีเรียนเช้า”

“คลาสภาษาเก้าโมงนี่ แล้วเราก็ไม่ได้ดื่มให้เมา” ไม่ก็บอกคน

⁸ การปรุงอาหาร

ที่ดูจะเข้าใจผิดว่าการไปดื่มคือต้องเมา แต่จริงๆ ในเมืองที่ผู้คนดื่มไวน์และเบียร์แทนน้ำเปล่า มันไม่ใช่เรื่องแปลกเลยที่จะดื่มเบียร์สักสองแก้วหลังมื้ออาหารให้ร่างกายอุ่นแล้วกลับไปนอน

“ปะ” ไมก็ผู้อยากมีเพื่อนใหม่ลุกขึ้นแล้วยืนรอ

แคนไม่รู้จะกลับไปทำอะไรจึงลุกเดินตาม รู้สึกว่าโดนล่อลวง แต่ไม่รู้ทำไมกลับเต็มใจให้หลอกเสียอย่างนั้น

“เคยไปตรงริมแม่น้ำยัง? เดินเลยกาสิโนไปอีกหน่อย”

“ยังครับ”

“งั้นเดี๋ยวก็พาไปร้านดี ๆ”

ไม่กี่ออกเดินนำ ส่วนแคนนั้นเดินตาม เขาสูดอากาศเย็นแสนบริสุทธิ์เข้าปอด พลังมองชายตัวเล็กที่ตอนนี้อยู่ในชุดสบาย ๆ อย่างกางเกงผ้าขาววและเชิ้ตแขนยาวสีฟ้าอ่อนสวมทับด้วยแจ็กเก็ตหนัง นิ้วมือเรียวที่มีรอยสักเล็ก ๆ ดูเข้ากันกับหมวกที่สวมอยู่อย่างน่าประหลาด เป็นไม่กี่ในแบบที่เขาไม่เคยเห็น

“แล้วชุดผมจะเข้าร้านได้หรือ” แคนถามถึงชุดวอร์มออกกำลังกายของตน

“ถ้าไม่ใช่ฝึบกับร้านที่มีเดรสโค้ด เข้าได้อยู่แล้ว” ไมก็หันมามองผู้ชายตัวโตที่ดูก็รู้ว่าไปยิมมา เขาว่าแคนในชุดนี้ดูแปลกกว่าแคนที่เฝ้าแต่ตะโกน ‘เยสเซฟ’ อยู่ในครัวเหมือนกัน

ไม่กี่เดินทอดน่องมาที่ร้านอาหารริมแม่น้ำบริสเบน ราคาอาหารก็พอ ๆ กับร้านทั่วไป แต่ดีกว่าตรงบรรยากาศและวิวตรงหน้าที่สามารถมองเห็นแม่น้ำที่ไหลผ่านใจกลางเมืองได้แบบเต็มตา ส่วนด้านบนก็สามารถมองเห็นสะพานหลักอย่าง Story Bridge ได้

“ที่นี้ร้านเพื่อน ร้านเป็นที่แคนหาว่าเป็นเด็กก็ง” ไมก็หัวเราะคิกคักตอนที่นึกเรื่องก่อนหน้าออก

“ใครจะไปรู้ ก็คุณพูดเอง” แคนยังจำได้ดี ตอนที่เจ้าของโบสถ์หน้ารักรู้ก็เล่นพูดว่าไม่ซ้ำเลยสักคน เขาไม่ได้อยากมองไม่ดี ทว่าหลายเหตุการณ์มันก็ชวนให้เข้าใจผิด

ไม่กี่พาแคนเดินมายังโต๊ะติดกับแม่น้ำ ก่อนจะสั่งของอร่อยมาสองถึงสามอย่างแล้วก็แนะนำเปียร์โคโรนา ที่พอบีบมะนาวลงไป จะได้รสชาติสดชื่น

แคนค่อมหัวรับ ก่อนจะยื่นมือมารับเปียร์ที่เซฟยื่นให้และกระดกอย่างกับคนกระหายน้ำ

ตอนนี้เป็นเวลาห้าโมงเย็นนิด ๆ ซึ่งพระอาทิตย์กำลังตกตรงสะพานเหล็กนั้น มันสวย...ยิ่งเมื่อสะท้อนกับโบสถ์คนที่นั่งอยู่ตรงข้ามเขาที่โต๊ะตัวเล็ก ๆ แห่งนี้

“ร้านเป็นทำอาหารฟิวชั่นอร่อย แต่ก็ยังอิมชานมเลยตั้งแต่ของกินเล่นมา” คุณเซฟยื่นสวิตไปเตได้หรือมันหวานที่นำมาทอดแบบเฟรนช์ฟรายส์ให้อีกคนชิม ก่อนจะชวนชนแก้ว

“ที่นี่สวยนะครับ” แคนมองไปรอบ ๆ ร้าน ที่ด้านหน้าติดกับถนนและด้านหลังติดกับแม่น้ำ ตรงปลายแหลมมีท่าเรือให้ลงไปถ่ายรูปได้

ที่นี่ผังเมืองดี โลกทัศน์ดี อากาศดีทั้งปี บรรยากาศดี เป็นเหมือนเมืองในฝันอีกที่

คนข้าง ๆ ก็ดี...แต่แค่ไม่ใช่ของเรา

“ขอบคุณี่ว่หน่อย”

ไม่กี่ยื่นมือมารอ แคนจึงต้องวางมือลงบนมือเพียวสวยแต่สากเพราะการทำงาน

“ผลดีชิ้นแล้วนี่”ไม่กี่พูดถึงแผลเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว มันแห้งสนิทและดูท่าจะสมานดีแล้ว

“ต่อไปก็จะสอนใช้มีดนะ แคนจะได้ไม่เจ็บอีก” คนที่หลงลืม
ไปว่าจะต้องสอนเด็กใหม่ทุกคนรู้สึกผิดเลยยิ้มให้

แต่เพราะมือพวกเขายังอยู่ในมือของกันและกัน ไม่ก็เลย
สังเกตเห็นบางอย่าง

“มือแคนใหญ่จัง นุ่มและอุ่นด้วย” เขาแค่แต่ก็รู้สึกว่ามันเป็น
เช่นนั้น ไม่คิดว่าแคนจะสอดมือเข้ามาแล้วจับไว้

“มือเซฟสาก แล้วยกเย็น”

ไม่ก็ยู่หน้า รู้สึกเหมือนโดนด่าอยู่ แต่พวกเขากลับไม่ยอม
ปล่อยมือกันและกัน ช่างเป็นสถานการณ์ที่ไหลมาได้อย่างประหลาด
ตั้งแต่บังเอิญเจอ เดินด้วยกัน จนถึงริมแม่น้ำที่คดเคี้ยวแห่งนี้

“แคนรู้ไหมว่าคนเราสามารถตกหลุมรักได้ง่ายเวลาเหงา” ไม่ก็
ยิ้มบาง พร้อมกับใช้นิ้วโป้งเก็ลมืออีกคนเบาๆ “แล้วพอรู้ตัวอีกที
นั่นก็ไม่ใช่ความรักแล้ว” เขาขยับมือเพื่อบอกให้ปล่อยกลางๆ ก่อน
ที่เจ้าตัวจะมองออกไปนอกเวียงน้ำที่เริ่มจะมีดลงทุกที

เบียร์หนึ่งขวดที่มีแอลกอฮอล์แค่ 4.5 เปอร์เซ็นต์ ทำให้มือ
ของพวกเขายังสัมผัสกันอยู่หลายนาทีก่อนจะผละออก

“เรื่องพวกนั้นไม่รู้สิ เพราะผมไม่เคยลอง” แคนมองทัศนียภาพ
ตรงหน้า อาจจะเพราะเวทิตาและความลึกลับของคนตรงหน้าที่
ทำให้เขาอยากรู้จักมากขึ้น

ไม่ก็เหลือบมองคนที่มองเขาในแง่ลบ รู้สึกเหมือนอยากจะ
ลองอะไรบางอย่าง...บางอย่างที่ทำให้ความรู้สึกหวนกลับไปแบบ
เดิมไม่ได้

“ลองกับใครก็ได้ แต่ถ้าจะตกหลุมรัก ให้เลือกคนที่ตื่น” คน
ที่เคยมีประสบการณ์มาก่อนบอก ก่อนจะยกเบียร์ดื่มอีกรอบเป็น
ขวดที่สองแล้ว

“ทำไมเราถึงมาคุยเรื่องนี้กันได้ล่ะ” ไม่ก็หัวเราะให้แก่สถานการณ์ประหลาด หัวเราะเหมือนกำลังกลบหลายสิ่งในใจ

“เออ นั่นสิ” แคนเองก็เพิ่งรู้ว่าคนเราเวลาเหงาและเมา เราจะคุยทุกอย่างที่คนปกติไม่คุยหรอก

แต่กระนั้น หลังจากวันที่บังเอิญพบกันที่ร้านพิซซ่า คนที่ไม่เคยมีประสบการณ์รักอย่างแคนก็มีบางอย่างที่เขาเองก็อยากลองถามเซฟจริง ๆ เขามองตรงมายังคนที่อยู่ตรงข้ามกัน

“เซฟ จะลองกับผมดูไหม”

“หือ?” ไม่ก็เข้าใจที่อีกคนจะสื่อ แต่ไม่รู้ว่าตัวแคนเองจะเข้าใจหรือเปล่านั้นพูดอะไรออกมา เพราะฉะนั้นถึงได้ลองถามอีกรอบ

“ลองอะไร”

แคนไม่ใช่คนชอบเข้าสังคม ไม่เคยมีแฟน แต่เขาก็ไม่ได้นิยามตัวเองว่าเป็นพวกจิตซิด

“ลองเป็นพาร์ตเนอร์...” แคนสบตาสวຍ ก่อนจะบอก “ผมหมายถึง แค้เซ็กซ์พาร์ตเนอร์”

ไม่ก็ซ่อนสีหน้าไม่พอใจทันทีที่อีกคนพูดจบ แต่สุดท้ายก็หัวเราะออกมา

“เอาใจดีน่า...” ไม่ก็ยื่นหน้าเข้ามาหาชายที่เหมือนจะเมา พอเข้าใจว่าคนเหงาในเมืองนี้เป็นแบบไหน แต่ก็เอ็นดูอยู่ไม่น้อย

“ถ้ามากกว่าแก้วนี้ว ก็อาจจะเล่นด้วยก็ได้” คนพูดยิ้มแผล่ แต่ก็แอบนึกรำคาญเด็กที่มองเขาด้วยสายตาลามกอยู่เหมือนกัน

“ผมแค่สงสัยว่าทำไมเป็นผมไม่ได้” แคนแค่อยากลองถามเขาคิดตั้งแต่แรกแล้วว่าเซฟคงไม่ตกลง เพราะพวกเขาเป็นเพื่อนร่วมงานกัน แต่เหมือนไม่ก็จะรู้ทันจึงรีบบอก

“ไม่ใช่เพราะเป็นเพื่อนร่วมงานหรอก” เขามองตาวานฉ่ำ

ของชายตัวโตที่ค่ออ่อนผิดคาด ก่อนจะเอียงคอมองพลงส่งสายตาววนให้ ไม่ใช่ว่าไม่ก็ไม่อยากได้ แต่...

เซฟตัวเล็กยกนิ้วตะคางของคนที่ยื่นหน้าเข้ามาหาเสียใกล้

“Such a pervert guy”

เจ้าเด็กกลมกนี่...มองเขาอย่างกับอยากจะกินตั้งแต่วันแรกที่เจอกันเลย